

Noot

De laatste jaren is er veel aandacht voor de zogenoemde ‘no-cure-no-paybureaus’ die voornamelijk in WOZ- en BPM-zaken ervoor zorgen dat de belastingrechtspraak verstopt raakt. Kritiek die (wellicht) (gedeeltelijk) terecht is, maar onderhavige zaak is een typisch voorbeeld waaruit blijkt dat ook de rechtspraak zélf voor onnodige procedures kan zorgen. In deze zaak had cassatie namelijk heel simpel voorkomen kunnen worden. Dit als het hof scherp was geweest en de rechtspraak van de Hoge Raad juist had toegepast.

In het arrest van 12 juli 2024, [ECLI:NL:HR:2024:1060](#), [NTFR 2024/1244](#) oordeelt de Hoge Raad – kort gezegd – dat niet kan worden uitgesloten dat het onderscheid in het Besluit Proceskosten Bestuursrecht (hierna: BPB) inzake de puntwaarde in bezwaar voor belastingzaken en andere (bestuursrechtelijke)zaken discriminatoir is, waardoor de lagere puntwaarde buiten toepassing moet worden gelaten. Hoewel de uitspraak van het hof dateert van 7 augustus 2024 (en dus na het arrest van de Hoge Raad), is het hof toch uitgegaan van de lagere puntwaarde. De Hoge Raad herstelt de door het hof gemaakte fout dan ook en kent alsnog een hogere puntwaarde toe. Hoewel sommigen zich zullen afvragen of het verschil in vergoeding de procedure rechtvaardigt, ben ik van mening dat goede rechtspraak voorop hoort te staan.

Naast het oordeel over de vergoeding voor de kosten van rechtsbijstand in verband met de behandeling van het bezwaar, dient de Hoge Raad ook te oordelen over de hoogte van de vergoeding van proceskosten ter zake van de cassatieprocedure. Voor de hoogte van die proceskostenvergoedingen moet acht worden geslagen op het (tussen)arrest van 17 januari 2025, [ECLI:NL:HR:2025:46](#), [NTFR 2025/177](#). Hierin oordeelt de Hoge Raad dat de beperking van de proceskosten in WOZ- en BPM-zaken geen ongerechtvaardigde discriminatie oplevert omdat hiervoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Hiermee is de kous echter niet af. Als sprake is van een bijzonder geval, dan mag de proceskostenvergoeding niet worden beperkt.

Van een bijzonder geval is sprake in die gevallen die kennelijk niet de door de Hoge Raad opgestelde kenmerken hebben van een geval dat wel onder de verlaagde proceskostenvergoeding valt. Het betreft een drietal kenmerken: i) er wordt opgetreden op no-cure-no-paybasis, ii) het bedrag aan proceskostenvergoeding dient door de belastingplichtige aan het kantoor worden afgedragen, en iii) de procedures worden op zodanige wijze gevoerd dat de daarin toegekende proceskostenvergoedingen de in redelijkheid gemaakte kosten overtreffen. Wanneer dus niet aan de hiervoor genoemde kenmerken wordt voldaan, is het regime van de verlaagde proceskostenvergoeding niet van toepassing. In het (eind)arrest van 25 april 2025, [ECLI:NL:HR:2025:670](#), [NTFR 2025/747](#) oordeelt de Hoge Raad uiteindelijk dat de belanghebbende niet geslaagd is in het leveren van het bewijs dat sprake is van een bijzonder geval.

Uitzonderlijk is verder de beslissing van de Hoge Raad om zelf op te treden als feitenrechter. Dit doet hij omdat de hiervoor beschreven toets of sprake is van een ‘bijzonder geval’ als bedoeld in het arrest van 17 januari 2025 feitelijk van aard is (waarover de Hoge Raad in die zaak dus heeft geoordeeld in het arrest van 25 april 2025). Omdat belanghebbende in onderhavige zaak niet bedacht hoefde te zijn op het op 17 januari 2025 gewezen arrest (dit is immers na het door haar ingestelde cassatieberoep geweest), stelt de Hoge Raad belanghebbende in de gelegenheid om nadere gegevens te verstekken om zo aan haar bewijslast te voldoen. Nu het in de arresten van 17 januari 2025 en 25 april 2025, en het arrest waar deze noot op ziet om dezelfde gemachtigde gaat, ben ik benieuwd of deze keer wél het bewijs kan worden geleverd dat sprake is van een bijzonder geval.